

θοῦσα κατόπιν πρὸς τὸν κύριόν της καὶ προτείνασα τὰς χεῖρας λέγει αὐτῷ:

— Ἀσπάσθητι, βαρῶνε, τὰς χεῖράς μου ὡς ἀσπάζεσαι τῶν εὐγενῶν καὶ ὠραίων γυναικῶν.

Ὁ Τουργένωφ ἀπεβίωσεν εἰς Frésnes ὅπου τελευταῖον κατῴκει καὶ ἐνεταφιάσθη εἰς Πετρούπολιν μετενεχθέντος τοῦ νεκροῦ του ἐκεῖσε.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

ΦΑΩΝ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ.

ΜΕΤΑΛΛΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ὁ Boley γνωρίζει παρατήρησιν τινα μεταλλοθεραπείας τῶν ἱατρῶν Bourg καὶ Moricourt. Πρόκειται περὶ εἰκοσαετοῦς νεάνιδος προσβοληθείσης ὑπὸ ἐπιπεπλεγμένου ὑστερισμοῦ. Ἐλάμβανε παροξυσμούς ὑλακώδεις, ὁμοίας πρὸς τὰς τῶν μικρῶν κυνῶν (κνυζηθμούς), ἐπαναλαμβανομένους πρὸ 4 ἐτῶν ἐκάστοτε μετὰ τὸ φαγεῖν καὶ συχνάκις μετὰ παρατεταμένην ἐνασχόλησιν ἢ ἡθικὴν ταραχήν. Οἱ παροξυσμοὶ διήρκουν 10—15'. Ὀλόκληρον τὸ ἀριστερὸν ἡμιμόριον τοῦ σώματος ἦτο ἀναίσθητον, ἡ λειτουργία τῶν σπλάγχχνων εἰς ἄκρον ἀδρανή, τὸ δὲ δέρμα παρουσίαζε τροφικὰς ἀλλοιώσεις ἐκδηλουμένας δι' ἐκτεταμένου ἐρυθρήματος. Οὔτε ἡ ὕδροθεραπευτικὴ, οὔτε ὁ ἤλεκτρισμός, οὔτε ὁ μαγνητισμός, οὔτε τ' ἀντισπασμωδικὰ, οὔτε τὸ ἀρσενικὸν ἠδυνήθησαν νὰ τροποποιήσωσι τὴν κατάστασιν ταύτην. Ἐκεῖνο δ' ὅπερ ἐβάρυνε τὴν πρόγνωσιν ἦτο ὅτι ἡ ἀσθενὴς κατήγετο ἐξ Ἰσραηλιτῶν ἐκ γάμου θεοῦ καὶ ἀνεψιάς, ἀμφοτέρων νευροπαθῶν, καὶ ὅτι ὁ ἀδελφὸς τῆς πασχούσης ὡς καὶ αἱ δύο αὐτῆς ἀδελφαὶ παρουσίαζον νευρώσεως συμπτώματα.

Οὐχ ἦττον οἱ κ. Burg καὶ Moricourt προέβησαν εἰς συνεχεῖς μεταλλοσκοπικὰς ἐρεῦνας, καὶ μετὰ μακρὰς δοκιμὰς κατόρθωσαν ν' ἀνακαλύψωσιν τὸ ἐνδώσιμον τῆς νόσου, εἰς μέγιστον βαθμόν, ὑπὸ τὸ Ἀργίλλιον (aluminium). Ἀνέγραψαν λοιπὸν εἰς κατὰ πότιν τὸ Θεϊκὸν Ἀργίλλιον καὶ ὑποδερμικῶς ἐνέχυσαν τοῦτο. Ἡ θεραπεία ἤρξατο τὴν 9ην Ἀπριλίου ἐ. ἐ. εὐθὺς δὲ κατὰ τὴν 11ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς οἱ κνυζηθμοὶ δὲν ἐπανελήφθησαν, ἡ ἀναίσθησις παρῆλθε, καὶ ἐν γένει μετὰ 15 ἡμέρας αἱ τροφικαὶ ἀλλοιώσεις τοῦ δέρματος εἶχον ἐκλείψει.

Δὲν εἶναι λοιπὸν, λέγει ὁ Boley τροπαιοῦχος ἀπάντησις πρὸς τοὺς ὑπερμαχομένους ὅτι τὰ μέταλλα εἰσι κατώτερα τὴν ἐνέργειαν τῶν ἄλλων αἰσθησιογενῶν;

Ὁ κ. Vulpian ἀποφαίνεται ὅτι δὲν ἐπέισθη ὑπὸ τῆς παρατηρήσεως ταύτης. Ὁ ὑστερισμός ἐστὶν νόσημα ἀλλόκοτον, ὅτε μὲν ἀνθιστάμενον εἰς τὰ μᾶλλον ἔλλογα φάρμακα, ὅτε δὲ ὑποχωροῦν εἰς τὰ μᾶλλον παράδοξα, τὰ οὐδεμίαν προφανῆ σχέσιν ἔχοντα, οὔτε πρὸς τὸ μαγνητικὸν ρεῦμα, οὔτε πρὸς τὴν

χρῆσιν τοῦ χρυσοῦ, ἀργύρου καὶ χαλκοῦ. Ὁ Μαγνητισμός καὶ ἡ Μεταλλοθεραπεία ἐνέπνευσαν εἰς τὸν κ. Vulpian ἀμφιβολίας ἐπὶ τῆς περιστάσεως ταύτης. Δὲν πιστεύει εἰς τὴν ὑπαρξιν καὶ εἰς τὸ βέβαιον τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν· τὰ ἀποκρούει ὡς ἀνίκανα εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν στοιχείων καταληπτῆς μεθόδου.

Δὲν πρόκειται ἐνταῦθα περὶ διασαφήσεων καὶ σχολίων ἀπαντᾷ ὁ κ. Boley, ἀλλὰ περὶ ἀποδείξεων ἐργασιῶν θαυμασθεῖσαι καὶ ἀνακρινισθεῖσαι ὑπὸ διαφόρων πρακτικῶν. Κατὰ πόσον ὁ κ. Vulpian θὰ συγκατανεύσῃ ν' ἀσχοληθῇ εἰς παρατηρήσεις, . . . — «Ἐσχολήθην καὶ παρατήρησα, διακόπτει ὁ κ. Vulpian, καὶ φυλάττω τὰς ἀμφιβολίας μου». Δ.

ΟΙ ΔΥΟ ΑΓΡΙΟΙ

ΙΣΤΟΡΙΔΙΟΝ ΥΠΟ ΑΒΒΑ ΣΑΙΜΠΙΕΡΟΥ.

Io vo gridando Pace Pace Pace.

(Πατράρχης).

Μεταξὺ τῶν ἀπειραρίθμων νήσων τοῦ Ἀχανοῦς ποταμοῦ Μισισσηπῆ, κεῖνται δύο ἐν αὐτῷ μετρίας ἐκτάσεως καὶ ἀπαραιμίλλου εὐφορίας· τὰ σπαρτὰ ἀναφύονται αὐτομάτως καὶ δαφιλῶς, τὰ δένδρα βρίθουσι στροβίλων καὶ πιτυίδων καὶ αἱ θάμνοι βραβύλων. Δελεαζόμεναι ὑπὸ τῆς εὐκαρπίας ταύτης, συρρέουσιν αὐτόσε ἄλγαι καὶ ἔλαφοι, παρέχουσαι πλουσίαν θήραν εἰς τὸν κυνηγόν· οἱ δὲ ὄρμοι, ὅφ' ὧν ἀποκολλοῦται πολυλαχοῦ ἡ ἀκτὴ, πλήθουσι λευκῶν ἰχθύων, ἀπόνως δυναμένων νὰ ἀγρευθῶσιν.

— Οὐδὲν ἦττον τὰ δύο νησίδια δύο μόνον εἶχον κατοίκους· τὸν Μάχην ἢ νῆσος Πρασίνη, τὸν Βάρκον ἢ νῆσος Στρογγύλη. Ὡς καλοὶ γείτονες ἐπεσκέπτοντο συνεχῶς ἀλλήλους, καὶ διηγόν ἐν ἀγάπῃ καὶ συμπνοίᾳ. Ὁ Μάχης ἦτο ἐπιτηδειότερος εἰς τὸ κυνήγιον, ὁ δὲ Βάρκος εἰς τὴν ἀλιείαν, οὕτως ὥστε ἀντήλ. λασσὸν τὰς ἄγρας των, καὶ ἀμοιβαῖον ὄφελος προέκυπτεν ἐκ τούτου. Τοῦ λοιποῦ ὅμοιος τὰς ὁρέξεις, ἴσοι τὰ ἀγαθὰ ἀπέζων ἐκ τῶν προϊόντων τῶν νήσων των, κατόφκουν καλύβην, κατασκευασθεῖσαν ἐκ φύλλων καὶ πασσάλων, ἐνεδύοντο διὰ τῶν δερμάτων τῶν ἄλγων, ἃς ἐφόνευον, οὐδὲ ἐπ' ἄλλῃ κοσμήματι ἐσεμνύνοντο, ἢ ἐπὶ τοῖς ἀετείοις πτεροῖς καὶ τοῖς ἀπεξηραμένοις καρποῖς τῶν θάμνων αὐτῶν.

— Ἀλλὰ μίαν τῶν ἡμερῶν ὁ Βάρκος, ἐκκοιλίζων ἰχθύν τινα, εὗρεν ἐν αὐτῷ διαχρυσόν τι ἡμικύκλιον, κεκοσμημένον διὰ ποικιλοχρῶν λιθαρίων. Πᾶς τις ἤθελε πάραυτα ἀναγνωρίσῃ μίαν τῶν κομψῶν ἐκείνων στλεγγίδων, δι' ὧν αἱ ἰσπανίδες συνέχουσι καὶ καλλωπίζουσι τὴν κόμην των. Ἄλλ' ὁ Βάρκος, μηδέποτε ἰδὼν τοιαύτας ἐχάρη χαρὰν μεγάλην, καὶ ἐ-

πειράθη νὰ βάλῃ τὸ κόσμημα ἐκεῖνο ὡς περιδέραιον, ὡς διάδημα, ὡς ἐπίρρινον ἢ ἐνώτιον· μὴ θεωρῶν δὲ αὐτὸ εἰς ἄλλο καταλληλότερον, ἐξῆψεν αὐτὸ εἰς τὸ ἀριστερόν του ὠτίον, οὕτως ὥστε καθῆκεν ἄχρι τοῦ ὤμου του, περίοπτον μακρόθεν.

Πρῶτον ἔργον τοῦ Βάρκου ὑπῆρξε νὰ σπεύσῃ πρὸς τὸν Μάχην καὶ νὰ τῷ διηγηθῇ τὸ αἶσιον συνάντημα. Ὁ Μάχης ἔμεινεν ἀναυδὸς ἐκ τοῦ θάμβους πρὸ τοῦ ἐνωτίου, μηδέποτε ἰδὼν, μηδέποτε φαντασθεὶς ἐλλόβιον τόσῳ λαμπρόν, καθιστῶν τὸν Βάρκον θεοειδῆ.

Ἄλλ' ἀπὸ τοῦ θαυμασμοῦ μέχρι τοῦ φθόνου δὲν μεσολαβεῖ ἢ ἐν βῆμα ὁ δὲ Μάχης μετέστη ἀπὸ ἐκεῖνον εἰς τοῦτον κατ' ἀρχὰς ἀνεπαισθήτως, κατόπιν ὅμως ἐκ προμελέτης καὶ ἐσκεμμένως.—Ὡ διατὶ ὁ γείτων μου νὰ εὕρῃ τὸ κειμήλιον ἐκεῖνο, καὶ νὰ μὴ τὸ εὕρῳ ἐγώ; Εἶνε ἄρα γε αὐτὸς εὐειδέστερος, ἰσχυρότερος, ἀνδρείότερος; Οἱ ἰχθύς ἀνήκουσιν εἰς ἐμέ ὡς εἰς αὐτόν. Καὶ ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει, ποῦ συνέλαβε τὸν ἰχθύν, τὸν ἐμπεριέχοντα τὸ ἐνώτιον; Παρὰ τὴν Πρασίνην νῆσον ἄρα ἐντὸς τῆς ιδιοκτησίας μου.

Τὰς σκέψεις ταύτας, ἃς κατὰ πρῶτον ἐσκέφθη καθ' ἑαυτόν, δὲν ἐβράδυνε νὰ διατρανώσῃ καὶ προφορικῶς· ὁ δὲ Βάρκος ἀπήντησε μεθ' ὑπεροψίας, ἐμπνεομένης αὐτῷ ὑπὸ τοῦ προσφάτου εὐτυχήματος.—Ὁ ἰχθύς συνελήφθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποταμοῦ· τὸ χρυσοῦν ἡμικύκλιον εἶνε αὐτοδικαίως ἰδικόν μου· ἂν τὸ καλέσῃ ἢ περιστάσις εἶμαι ἱκανὸς νὰ τὸ ὑπερασπίσω. Καὶ ἀπεχωρίσθησαν ἀγανακτοῦντες καὶ παρωργισμένοι. Ὁ Μάχης ἀποληφθεὶς μόνος, δὲν βλέπει δὲν φαντάζεται ἄλλο ἢ τὸ ἐνώτιον τοῦ γείτονός του. Τὸ εὐτύχημά του τοῦ διεγείρει τὸν φθόνον· ἢ θρασύτης του τοῦ ἐξερεθίζει τὴν χολήν· ἀναπολεῖ πάντας τοὺς σφαιτερισμοὺς, ὅσους μικρὸν κατὰ μικρὸν τῷ εἶχεν ἐπιτρέψῃ, καὶ ἀποφασίζει νὰ τοὺς περιστείλῃ· τὴν δ' ἐπιούσαν ἢ εὐκαιρίαν ἐπαρουσιάσθη. Ὁ Βάρκος βλέπων βόνασσόν τινα, διαπλέοντα τὸν ποταμόν, τὸν κατεδίωξε διὰ τοῦ μονοξύλου του, τὸν κατέφθασεν ἐπὶ τινος παραλίας τῆς νήσου Πρασίνης, καὶ τὸν ἀπέκτεινεν. Ὁ Μάχης ἔσπευσε δρομαίως καὶ ὅλος παράφορος, διαμαρτυρούμενος ὅτι τὸ ζῶον ἀνῆκεν εἰς αὐτόν· ναί, ὅχι, ἀπὸ τῶν ἐρίδων καταντῶμεν εἰς τὰς ὕβρεις, ἀπὸ τὰς ὕβρεις εἰς τὰ γρονθοκοπήματα· ὁ Βάρκος πληγωθεὶς, κατὰφυγεν εἰς τὴν λέμβον του δάκνων τὸν δάκτυλον, καὶ ὁμνύων νὰ ἐκδικηθῇ. Καὶ ὁ Μάχης φοβηθεὶς, ἐσκέφθη ὅτι ἔπρεπε νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του· καὶ γινώσκων πόσον ἀνδρείος καὶ προφυλακτικὸς ἦτο ὁ γείτων του, ἀπεφάσισε νὰ τὸν προλάβῃ. Ἐν βαθείᾳ λοιπὸν νυκτὶ ἐπιβαίνει ἡσύχως τοῦ πλοιαρίου του, προσορμίζεται εἰς τὴν νῆσον στρογγύλην, καὶ πάλλων τὸν πέλεκυν, φθάνει πρὸ τῆς καλύβης τοῦ Βάρκου, εἰσορμᾷ... ἄλλ' ὦ τοῦ θαύματος! οὐδένα ἀπαντᾷ ἐν αὐτῇ· ὅθεν δὲν κατόρθωσεν ἄλλο τι ἢ νὰ ἐμβάλῃ πῦρ εἰς αὐτήν, καὶ νὰ ἐπανεέλθῃ πάραυτα εἰς τὰ ἴδια. Ἄλλ' ἐνῷ προσήγγιζεν εἰς τὴν καλύβην του, ἰδοὺ στροφάλιγγ

καπνοῦ, ἀναθρώσκουσα ἐκ τοῦ μέσου τῶν δένδρων, τῶν στεγαζόντων τὴν κατοικίαν του· ἔσπευσεν ἀνήσυχος αὐτόσε· ἢ καλύβη του εἶχε πυρποληθῇ ὑπὸ τοῦ Βάρκου. Οἱ δύο ἀντίζηλοι συνηντήθησαν εἰς τὸ αὐτὸ τῆς ἐκδικήσεως σχέδιον, ἀμφοτέροι ἀπέμειναν ἄστεγοι. Τοῦτο δὲν ὑπῆρξεν ἢ τὸ προοίμιον τοῦ διακηρυχθέντος πολέμου. Ἐκτοτε ὁ Μάχης καὶ ὁ Βάρκος παρητήθησαν τὴν προτέραν εἰρήνην καὶ ἀφθονίαν. Κεκρυμμένοι εἰς τὰ δάση προσέχοντες μόνον πῶς νὰ ὑποβάλλωσι παγίδας ἢ πῶς νὰ τὰς διαφύγωσι, δὲν ἀπετόλμων νὰ ἐξέλθωσι τῶν κρυπτῶν αὐτῶν, πρὸς πορισμὸν τῶν πρὸς ζωάρκειαν δὲν ἐτόλμων νὰ κλείσωσι τὰ βλέφαρα πρὸς ὕπνον, τὸ δὲ ἔχθος τῶν ἐξερρίπζον ἔτι μᾶλλον αἱ ζημίαι, ἃς ἐκάτερος ἐπέφερε πρὸς ἀλλήλους. Πολλὰι πληγαί, ληφθεῖσαι εἰς τὰς ἀλλήλων συμπλοκάς, τοὺς κατέστησαν ἀδιαλλάκτους. Ἡ ζηλοτυπία τοῦ Μάχη ἠῤῥαζεν ἅμα τῇ ὀργῇ του· ὁσάκις διέκρινε μακρόθεν τὸν Βάρκον μετὰ τοῦ ἀκτινοβόλου ἐνωτίου του, ἔβραζεν ὑπὸ θυμοῦ, καὶ ἐθεώρει τοῦτο ὡς πρόκλησιν, ἐξακοντιζομένην κατὰ τῆς ἀνδρίας του. Ὁ δὲ Βάρκος παρ' οὐδὲν ἐτίθετο τὰς μακρὰς ἀϋπνίας, τὴν πείναν, ἣν πρὸ πολλοῦ ὑφίστατο, τὰ τραύματα καὶ τὰ ἔλκη, ἀφοῦ κατεῖχε τὸ ἐνώτιόν του; ἀφοῦ ἐδύνατο νὰ τὸ ἀντιτάξῃ ὑπερηφάνως εἰς τὸν ἄκοσμον ἐχθρόν, οὐτινος οἱ ἀγῶνες εἶχον ἀείποτε ναυαγίῃ; Καὶ ὁ Μάχης ἐτέρωθεν ὅτι ἀνελογίζετο τὸ κόσμημα ἐκεῖνο, καταφθάνον μέχρι τοῦ ὤμου τοῦ ἀλιέως, ἐλύσσα, ἐξεμαίνετο ἀδυνατῶν δὲ ἐπὶ πλέον νὰ ἀνέχεται τοῦτο, ἐβουλεύθη νὰ φέρῃ εἰς ἐν τέλος τὸ πρᾶγμα. Δράττεται λοιπὸν τοῦ πελέκεως καὶ τῆς μαχαίρας, διακολυμβᾷ τὸν μεταξὺ τῶν δύο νήσων πορθμίσκον (τὰ πλοίαρια ἀμφοτέρων ἀπὸ πολλοῦ ἤδη εἶχον καταρρεῦση)· σιγὰ σιγὰ φθάνει εἰς τὴν καλύβην τοῦ Βάρκου, καὶ ἐπιπίπτει αἰφνιδίως κατ' αὐτοῦ, ἐπαίρων ὠρυγὴν λύσσης. Ἄλλ' ὁ κάτοχος τοῦ ἐνωτίου διέφυγε τὴν καιρίαν πληγὴν, ἐδράξατο τῶν ὀπλῶν του, καὶ εἰς τὴν λύσαν ἐκείνην ἀντέταξεν ἀπονειομένην ἄμυναν.—Τάχιστα ἀμφοτέροι κατετραυματίσθησαν· ὁ Μάχης ἠσθάνθη τὸν πέλεκυν τοῦ ἀντιπάλου, πολλάκις καταφερόμενον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἀλλὰ τυφλώτων ὑπ' ὀργῆς, δὲν ἔδωκεν εἰς τοῦτο προσοχήν, ἐξακολουθῶν νὰ ἐντείνῃ πληγὰς, οὐχὶ δὲ νὰ ἀποκρούῃ, ὥς ὅτου ἐξήπλωσε ἄπνουν πρὸ τῶν ποδῶν του τὸν Βάρκον, καὶ ὥρμησε μετὰ θριαμβικῆς κραυγῆς ἐπ' αὐτόν, ἀποκριθέντα διὰ τοῦ θανατικοῦ στόγγυ.

Τότε ἡ ἀγαλλίασις ἢ ἔπαρσις τοῦ Μάχη ἐκορυφώθησαν· καὶ ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ πτώματος τὸ περιπόθητον ἐνώτιον.—Ἐπὶ τέλους εἶνε ἰδικόν μου! ἀνεφώνησε· ἰδοὺ τέλος βραβευθέντα τόσα παθήματα, τόσαι προσδοκίαι, τόσαι μάχαι, συμπλοκαί! ἰδὲ τὸ τρόπαιον, ὅπερ διαπαντὸς θέλει μαρτυρεῖ τὴν νίκην μου!

Ἀτενίσας αὐτὸ μετὰ μειδιάματος ἀγρίας χαρᾶς ὁ Μάχης, ἀναφέρει τὴν αἰμοτόφυρτον κόμην του, ὅπως προσαρμόσῃ τὸ διάχρυσον ἡμικύκλιον· ἄλλ' αἶφνης αἱ χεῖρες, ἃς εἶχεν ἀνε-

γείρῃ, διατελοῦσιν ἀμφιρρεπείς, ἐκφέρει ἐν περίλυκον ἅ· αἱ πληγαὶ τοῦ Βάρκου εἶχον ἀπρόκοψη τὰ δύο ὦτα τοῦ νικητοῦ· τὸ κόσμημα, τὸ ἐπὶ τοσοῦτον διαφιλονεικηθὲν, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ χρησιμεύσῃ.

Ὁ Μάχης ἤρε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀπελπισ περιέβλεψε κύκλῳ. Δὲν εἶδεν ἄλλο ἢ τὰς χερσευθείσας νήσους, τὰ ἐρείπια τῶν δύο καλωβῶν, λείψανόν τι τῶν πλοιαρίων καὶ τὸν νεκρὸν ἐκείνου, ὅστις ὑπῆρξέ ποτε φίλος του.

Δ .Σ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ.

ΕΝ ΑΝΕΚΔΑΛΤΟΝ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ HEINE.

Ὁ Ἀλέξανδρος Weill, ὅστις ἐν μεγίστῃ οἰκειότητι ἐπὶ δεκαπενταετίαν ἐλόκληρον συνεβίωσε μετὰ τοῦ Ἑρρίκου Heine, διηγεῖται σειρὰν ἐλόκληρον ἀνεκδότων τοῦ τρομεροῦ συγγραφέως τοῦ Intermezzo, ὃν τινὰ εἰσὶ λίαν ἐ γ γ ι κ τ ι κ ἅ.

Ὁ Ἑρρίκος Heine, λέγει ἡγάπα καθ' ὑπερβολὴν τὴν σύζυγόν του—τὴν ὠραίαν Ματθίλδην—καὶ ἐν τούτοις μὲ ὄλην τὴν πρὸς αὐτὴν λατρείαν του, εἶχε τὴν ιδιοτροπίαν νὰ τὴν κτυπᾷ. Ἐλεγε δὲ πολλάκις εἰς τὸν κ. Wiell: «Ἡ σύζυγός μου ἔχει ἀνάγκην νέας ξυλοφορτωσεως».

Ἡμέρα δὲ τῆς τοιαύτης ἱεροτελεστείας ἦτο συνήθως ἡ Δευτέρα. Κατ' ἐκείνην λοιπὸν τὴν ἡμέραν, «ἔσυρε τὰ μικρὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων, καί, διὰ τῶν δύο αὐτοῦ γρόνθων, ἐκτύπα τὰς ὠραίαις ὠμοπλάτας τῆς Ματθίλδης του, ἥτις ἀκίνητος ἐδέχετο τοῦτο προσποιουμένη ὅτι κλαίει. . . Ἡ ἀμοιβὴ δὲ τῆς συμφιλώσεως συνίστατο πάντοτε ἢ εἰς ἐν καπέλο, ἢ εἰς σάκι, ἢ εἰς ἐν μικρὸν ἐπανωφόριον».

Ἀλλ' ἡ Ματθίλδη ἐξεδικεῖτο δι' ἄλλης μεθόδου:

Τῷ 1848 ὁ Ἑρ. Heine, ἠσθένησε. Ἡ σύζυγός του, ὡς ἦτο ἐπόμενον, κακῶς ἐμερίμνα περὶ αὐτοῦ Ὁ ἰατρός Wertheimar ἐπισκεφθεὶς τὸν Heine ἐξέφρασεν τὴν λύπην του ἐπὶ τῇ ἀθλίᾳ περιποιήσει: Ἡ Ματθίλδη ἤκουσε τοῦτο ἀταράχως. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ὁ ἰατρός ἀνεχώρει λαμβάνει παρὰ τῆς Ματθίλδης, ἥτις τὸν ἐπρόσμενον εἰς τὴν θύραν, ἐν ἰσχυρὸν γρονθοκόπημα, κατὰ τὸν ὀφθαλμὸν πρὸς μεγίστην του ἐκπληξιν.

ΜΩΣΑΙΚΟΝ.

Ἐνῷ ποταμοὶ αἱμάτων ἀπαιτοῦνται διὰ νὰ ἐξιλεώσωσι τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους σφάλματά μας, διὰ τὸν Θεὸν ἐν μόνον δάκρυ εἶνε ἀρκετόν.

ΣΑΤΩΒΡΙΑΝ.

Ἡ συνείδησις εἶνε τὸ χάος πάσης χιμαίρας, πάσης ἐπιθυ-

μίας, πάσης ἀποπείρας· εἶνε ἡ κάμινος τῶν ὀνείρων· εἶνε τὸ ἄντρον τῶν ἰδεῶν ἐκείνων, διὰ τὰς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος αἰσχύνεται, εἶνε τὸ πανθαιμόνιον σοφισμάτων, εἶνε τὸ παιδίον τῆς μάχης τῶν παθῶν.

ΟΥΓΚΩ.

Ἡ αὐτοκτονία εἶνε τὸ φρικτότερον ἁμάρτημα, μεθ' ὃ δὲν δύναται τις νὰ μετανοήσῃ, καθόσον τό τε ἔγκλημα καὶ ὁ θάνατος συμπίπτουσιν.

ΣΧΙΑΛΕΡ.

Πᾶσα κακία προέρχεται ἐξ ἀδυναμίας· τὸ παιδίον εἶνε κακόν, διότι εἶνε ἀδύνατον.

ΡΟΥΣΣΩ.

Τοιοῦτος εἶνε ὁ κόσμος· ὅ,τι φέρει τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου, γίνεται καὶ πηγὴ τῆς δυστυχίας του.

ΓΚΑΙΤΕ.

Βιοὶ οὐδεὶς ὃν προαιρεῖται βίον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Αἱ πράξεις μας δὲν πρέπει νὰ τρέχωσι κατόπιν τῆς δόξης, ἀλλ' ἡ δόξα κατόπιν τῶν πράξεών μας.

ΠΑΙΝΙΟΣ.

Ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ.

Τὸ παράδειγμα τῆς κακίας εἶνε χειρόν καὶ τῆς πράξεως αὐτῆς.

ΚΙΚΕΡΩΝ.

Δὲν συνιστῶσι τὴν ἀληθῆ ὑπόληψιν τὰ πλούτη ἀλλὰ τὰ ἥθη.

ΣΕΝΕΚΑΣ.

Τροχὸς ἐστὶν ἀστάτως πεπηγμένος

Ὁ μικρὸς οὗτος καὶ πολύτροπος βίος.

ΘΕΟΔΩΓΟΣ.

Οὐκ ἔστι τὸν ἀρετῆς ἐπιμελούμενον μὴ πολλοὺς ἔχειν ἐχθρούς, ἀλλ' οὐδὲν τοῦτο πρὸς τὸν ἐνάρετον, διὰ γὰρ τῶν τοιούτων λαμπρότερος ἔσται μειζώνας.

ΙΩ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ.

Ὁ ἄξιος βασιλεὺς μεταχειρίζεται τοὺς ὑπηκόους του εἰς τὴν διοίκησιν, ὡς ὁ ἀρχιτέκτων τὰ ξύλα εἰς τὰς οἰκοδομάς.

ΚΟΜΦΥΚΙΟΣ.

Βούλου τῆς ἀρετῆς ὑπομνήματα μᾶλλον ἢ τοῦ σώματος καταλιπεῖν.

ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ.

Ἡ χαρὰ τὴν ὁποίαν προξενούμεν εἰς τὸν πλησίον τοῦτο ἔχει τὸ γλυκύ, ὅτι μακρὰν τοῦ νὰ ἐλαττωθῇ, ὡς πᾶσα ἀντανάκλασις, ἐπιστρέφει εἰς ἡμᾶς ἰλαροτέρα.

ΟΥΓΚΩ.

Ἡ ἄκρα φιλοτιμία εἶνε αὐτοκτονία.

ΓΟΥΝΩ.

Ὑπάρχει τι τὸ ὁποῖον κάμνει καὶ αὐτὸν ἔρωτα πικρόν, ὅταν ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου εἶνε καλλιτέρα τῆς τύχης του.

ΛΟΡΔΟΣ ΛΥΤΤΩΝ.

Ἐκαστος λαὸς ἔχει ἴδιον πολιτισμόν, ἀναπτύσσεται ἐν ἰδίῳ πολιτικῷ ὀρίζοντι καὶ ὅταν αἱ ἀρχικαὶ πηγαὶ τῆς ζωτικότητός του ἐξαφανισθῶσιν, ἔπεται μοιραῖος ὄλεθρος.

ΤΖΩΝ ΛΕΜΟΥΑΝ.

Πᾶς δημοσιογράφος εἶνε ἐνάρετος ἢ ἐὰν δὲν εἶνε πρέπει νὰ γείνη καὶ ἐὰν δὲν δύναται νὰ τὸ κατορθώσῃ, πρέπει νὰ θραύσῃ τὸν κάλαμόν του.

ΟΔ. ΙΑΛΕΜΟΣ